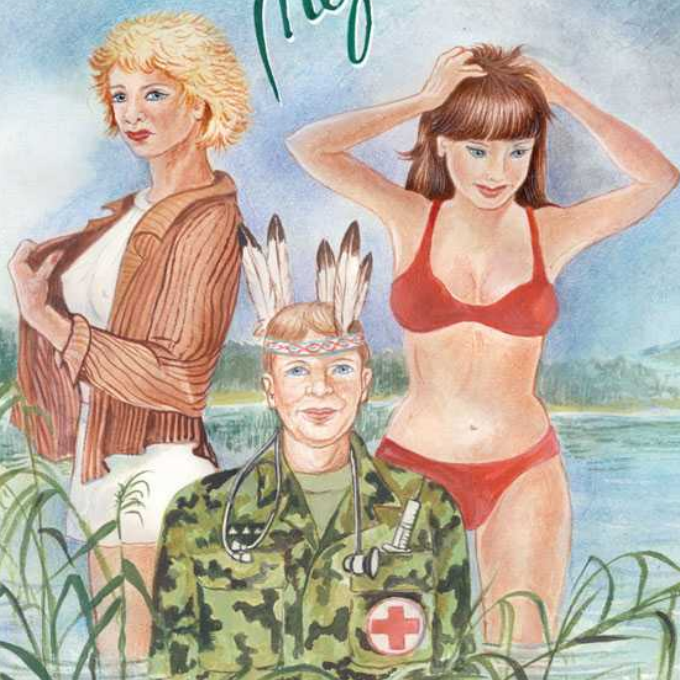

Martin Hattala

Plavky nejmilejší

aneb
Náčelníkem proti své vůli

PRAGO LINE

Primus
odex

PRAGO / *LINE*

© Martin Hattala 2014

© Nakladatelství Jindřich Kraus - PRAGOLINE 2014

ISBN: 978- 80-87872-38-3

Martin Hattala

PLAVKYNĚ NEJMILEJŠÍ

aneb | dnes

NÁČELNÍKEM
PROTI SVÉ VŮLI

Nakladatelství Jindřich Kraus – PRAGOLINE
Praha 2014

Úvodem	5
I. Státnice a před státnicí	6
II. Seznámení s Johanou a Woody Allenem	18
III. Čekání na Johanu	30
IV. Rychlý spád	37
V. Rozloučení s létem	43
VI. Atestace	54
VII. Rozhodnutí	66
VIII. Příprava na misi	83
IX. Mise	100
X. Konečně doma	131

„Plavkyně nejmilejší“ je příběhem velmi volně navazujícím na její o rok starší předchůdkyni, knihu „Milenka nejvěrnější“.

Okamžitě se dostanete do dějství Milanovy poslední opravné státnice, následně zjistíte, že prozrazení jeho dvojího vztahu je na spadnutí, a jak asi dopadne těžká operace Šárčiny sestry? Děj příběhu se rozvíjí, něco skončí, něco ustrne, aby zase něco zcela nového mohlo začít. Kdopak je tou tajemnou plavkyní Johanou? To zpočátku neví ani Milan. Kdo ho už zná, tak ho ani moc nepřekvapí, že nechává věcem volný průběh, což v jeho případech obvykle není zárukou toho nejlepšího řešení. Čím hůř pro něj, tím více zážitků pro čtenáře.

Dokončení studia, nová láska, změna zaměstnání, to vše pojata v balení autorova osobitého humoru, včetně zážitků z vojenské mise. A to i přesto, jakou tragédií byla poznamenána v samotném počátku.

Kdo četl „Milenku nejvěrnější“, určitě si rád přečte „Plavkyni“. Kdo „Milenku“ nečetl, má poslední možnost naskočit do posledního vagónu právě se rozjíždějícího vlaku. A pak už jenom – divte se a smějte se!

A nezapomeňte!

Věnováno: „těm“ Slovákům

I.

Zatím dobrý, zatím dobrý, ujišťoval jsem se. Doposud se zkouška jeví bez potíží, žádný odpor nekladu já ani zkoušející. Zvolená strategie se tímto zatím ukazuje jako úspěšná. Spočívá asi v tomto: ze tří tažených otázek nejdřív odpovídat na tu, kterou umím docela obstojně, poté následuje ta, u které si věřím nejmíň, no a nakonec je, těch dvanáct měsíčků kolem oválného stolu, sestřelím odpovědí na otázku, kterou podle mě umím nejlíp. Právě teď jsem se přešťastně předrkotal přes otázku druhou, kde to sice kapánek vážlo a vždycky vážnout bude, ale hlavně že ji mám za sebou. Vyšetřovací metody žlučníku a žlučových cest jsem si prakticky nevyzkoušel a také si myslím, že v učebnici nebyly vysvětleny příliš šťastně. Je to ale už u mě taková nutnost, že abych o něčem mohl říct, že tomu rozumím, musím to vidět, slyšet, vyzkoušet si, osahat a já nevím co ještě. A to všechno si navíc zopakovat ještě aspoň desetkrát. Konečně se však před komisí opravné státnice z chirurgie blížím k závěru, k třetímu problému, zastoupenému v podobě otázky infekce močových cest.

Problém? Cha chá! O čem to mluvím? Podle mého názoru a vybrané strategie otázka, kterou zvládnou levou zadní a ještě všechny kolem poučím. Krátký sprint dlouhé tratě. Je asi tak jednoduchá, jako byla ta první, benigní nádory střev, takže jsem o pořadí mezi nimi dost váhal. Nu což, rozhodl jsem se takto, takže o vhodnosti stanoveného pořadí už nemá cenu diskutovat. První otázka zodpovězena zřejmě za jedna méně, druhé bych přisoudil asi dvě méně – ježišmarjá, to snad není ani možné, no já snad dostanu dokonce i dvojku!

Ne, nedával jsem svoji suverenitu najevo, z toho jsem už vyrostl. I okolí bylo klidné a snad i rádo, že všechno jde tak, jak má, tedy ku prospěchu všech. To jsem ale ještě vůbec netušil, co se bude dít dál, a nejspíš ani nikdo z přítomných neočekával nic překvapivého.

„Tak nám nakonec něco řekněte o močových cestách,“ zněla ta líbezná otázka od vedoucího komise a neuniklo mi jeho pousmání.

Já samozřejmě věděl, že nebudu striktně odpovídat zešířena a nezačnu anatomii cest močových, ale že bude nejlepší nezdržovat a přejít hned k věci. Začal jsem tedy povídat: že nejčastějším patogenem vyvolávajícím infekci močových cest je *Escherichia Coli*, následně pak enterokoky, *Pseudomonas aeruginosa*..., a chtěl jsem pokračovat dál, jen kdyby vedle mě rezolutně nezazněl hlas primáře z urologie:

„Ne!“

Znejistěl jsem. Koukl jsem se po ostatních. Ticho a nic. Všichni mrtví brouci.

No jo, tak se třeba přeslechl, uklidňuji se a všechno jsem to tomu starouškovi naprosto stejně zopakoval.

„Ne, tak to není,“ mlel si stále svou a to mě už vytáčelo.

Ale je, myslel jsem si. Dokonce mu můžu odrecitovat i další pořadí – *Klebsiella* 8%, *Proteus species* 7%, *Candida* 5% a *Enterobacter species* 5%. Ale dál už, jestli vůbec nějaké ještě existuje, až potom jsem v koncích. Co by ještě ksakru chtěl víc? Vždyť doslova cituji z jeho skript vybrané kapitoly ze speciální urologie! Má ale cenu se hádat? Mám mu povědět i to, že inkriminovaná kapitola je na stránce 9 pod římskou dvojkou? Kdepak, na čísla, procenta v následné souvislosti já paměť kupodivu mám. Ano, pamatuji si i dost telefonních čísel, byť je mám v předvolbách. Tak kurňa co je, co se bude dít? Pomůže mi někdo? To tady budeme na sebe nejistě čučet a čekat? Na co? Na co ale?

Tak jsem ještě nadržo řekl to, že si opravdu myslím, že to tak je, že jsem to přesně takhle četl v jeho vlastních skriptech, ale ten nesmlouvavý odvedle stále kroutil hlavou. Zeptat se mě teď někdo, jak se jmenuju, nerozhodně bych začal koktat a jenom matně vzpomínat. Nervózní, a to přiznávám, to jsem opravdu v té chvíli byl, neboť z míry mě to vyvedlo naprosto dokonale. Moje jistota byla ta tam a moje potní žlázy byly do slova a do písmene v plném proudu. V podpaží se mi začaly tvořit rybníčky, které po uschnutí tvoří slané a tolik nevkusné košilové mapy. I límeček jsem začal nějak divně cítit, o potu na zádech a jiných stružkách po těle ani nemluvě. Navíc k tomu všemu všude kolem ticho, ticho, to sklíčující ticho.

Vůbec netuším, jak by se situace vyvíjela dál, kdyby někdo sedící vlevo odnaproti nenapsal cosi na lísteček a neposlal ho kolovat dál. Tento kus papíru se rázem začal kolem stolu z ruky do ruky pohybovat nesmírnou rychlostí. Pan primář nevěda, co se to děje, se vedle mě začal nervózně ošívát. Asi šlo o čas. Dočkal se. Lístek konečně dorazil i k němu. Přečetl ho, sklopil zrak. Položil ho před sebe a já měl převeliké nutkání se na něj podívat také.

Pak najednou rozhodným hlasem řekl: „Tak to by stačilo.“

A mně taky, pomyslel jsem si a drze koukl na stůl doprava. Slušnost neslušnost. No tak jsem tomu neodolal, no a co. Na tom cáru papíru, obyčejném lístečku, byl totiž zpečetěn můj osud. Stálo na něm: Poslední pokus.

K tomu lze dodat jenom jedno: bez komentáře.

Jeden urolog se kdysi nechával slyšet, že jedině ten, kdo urologii plně pochopí, nebude se bát vypít moč. Ale to mi tady na zkoušce podle očekávaného názoru přisedícího pana primáře rozhodně nehrozilo. Také se zdržuji jakéhokoliv hlubšího vyjádření právě k němu.

Při vyhlášení mně i ostatním gratulovali. Samozřejmě že všichni. Snad na mě zapomněli, nevšimli si, chtěli zapomenout. I on. Nikdo si mě nevzal stranou a nic nevysvětlil. Raději tak. Kdyby mi jenom někdo z nich hodlal říct něco v tom smyslu, že jsem měl štěstí, nebral bych si servítky a vpálil bych mu, že celá jejich velectěná komise taky. Opravdu jsem neměl tušení, jaký dojem ze mě měli všichni ostatní přisedící a také co si zrovna doopravdy mysleli o panu primáři. Já jenom vím, že o pár let později mu našli alzheimera naprosto ukázkového, jak z učebnice vyšitého. Ale v jednom si jsem jistý stoprocentně. V těch jeho skriptech to tak skutečně je a jestli na přednáškách přednášel nějaké jiné, aktuálnější údaje, tak po tom jsem fakt nepátral. I kdyby snad ano, hodně pochybuji, že by nové údaje byly tak mimořádně překvapivě revoluční, že by mi musely zkazit mnoholeté vysokoškolské studijní snažení. Nicméně dodneška pravdu neznám. Možná je přípustná dvojí. Nic už však nezmění tu neotřesitelnou skutečnost, že právě toho dne jsem se stal lékařem, že to pro mě byl konečně ten dlouho očekávaný den, den s velkým „M“.

Nechci, aby to vyznělo tak, že to se mnou v průběhu studia medicíny bylo pořád takové nahnuté, stále fousové, takže zabřednu do několika více méně milých studijních vzpomínek. Tuším ve druháku to bylo, když za mnou přišel náš velký třídní spolužák-komunista s tím, že prý si všiml, jak jsem se poslední dobou překva-

pivě studijně zlepšil. Nechodil vůbec dlouho kolem horké kaše a nabídl mi, že jestli v tom budu ještě chvíli pokračovat, navrhne mě za kandidáta Komunistické strany Československa. Já na něj vejrál jak netopýr na rogalu, že jak ho to jen mohlo napadnout, přičemž on si asi myslel, že budu skákat radostí. Z obav z této možnosti jsem se raději zhoršil až natolik, že jsem z toho dokonce opakoval ročník. To bylo v životě poprvé, kdy jsem strach nepřekonal.

No nic, dávné vzpomínky jsou jedna věc a současnost ruku v ruce s budoucností druhá. Radost veliká a záhadné okolnosti kolem poslední úspěšné státnice se brzy vyprášily. Tak brzy, že už pár hodin po vynesení rozsudku jsem ze sebe všechno s velkým nadšením spláchl. S vervou o to větší, že to nakonec nebylo vůbec tak jednoduché, jak se po dvou otázkách zdálo.

Tak třeba s tím, jak hravě jsem zvládl zápočet z biologie, se to nedalo vůbec srovnávat. Tehdy se z nás třech posledních hříšníků, doktůrek jeden učitelský, snažil něco vymámit. Až jsme najednou sklouzli k tématu, jak je vlastně možné, že děti stejných rodičů nemají, až na výjimky v podobě jednovaječných dvojčat, stejné děti. Ti dva toho nakecali, přehazovali chromozomy sem a tam, vymýšleli prapodivné, mně absolutně nic neříkající mutace, já se nestačil divit a jenom zarytě mlčel. To opravdu nebyl můj šálek kávy. Aby to nevypadalo z mé strany nějak hloupě, tak jsem se rozhodl taky promluvit a povídám, že asi proto, že není spermie jako spermie a vajíčko jako vajíčko. Vtom nastal klid, který však nebyl následován šíleným zděšením a vyhazovem z učebny, nýbrž ovacemi, jakých se mi nikdy nedostalo. Po pravdě řečeno, doposud ani dostat nemohlo.

„Výborně! Výborně! Je vidět, že o tom aspoň vy trochu přemýšlíte, studente!“

Sice to jeho slovo „aspoň“ mi v jeho obdivné větě dost vadilo a o jeho pravdivém významu by se dalo hodně diskutovat, ale raději jsem učitelovu euforii nekazil a roli splachovacího a tudíž neuraženého jsem přijal poslušně a s pokorou. Podstatné bylo, že jsem měl zápočet v kapse. Jedna jediná krátká obhroublá věta a nejrychleji udělený zápočet byl na světě. Rostl jsem, zatímco ti dnes poražení, a sice Šťovíčková s Vančovou, na mě čučeli závistivě a nechápavě, tedy úplně stejně, jako by čubrněl Woody Allen na cyklokros.

Jsem už prostě od přírody takový, že buď plácnu nějakou kardinální kravinu, anebo se překvapivě strefím. Něco podobného

se mi jednou přihodilo na praktikách z interny. Hlouček studentů u paní doktorky, která se z nás snažila dostat, co že za nemoc má ten pacient, kterého jsme vyšetřovali. A zase: kolem mě padaly diagnózy, o kterých jsem nikdy neslyšel a spíše bych je řadil do oblasti sci-fi, takže na mě nezbylo nic jiného než zase to zaryté mlčení. Nikdo se kupodivu dlouho nechytal, tak nám chuděrka doktorka napovídala něco v tom smyslu, že v jeho případě je při tom omezené krevní zásobení, a v tu ránu se ozvaly infarkty, mrtvice, všelijaké trombózy a bůhví co ještě, zatímco já stále mlčel, vyčkával. Když mně paní doktorky bylo už hodně líto a ona po nás s naprosto rezignovaným pocitem beznaděje házela poslední záchranný kruh, abychom z toho nedělali vědu a řekli to zešíroka, úplně obecně, rozhodl jsem se, že tedy i já něco žbleptnu. A kdyby to byla hloupost sebestomější, nebyl bych přece sám, kdo se tu před ní až doposud ztrapňoval, utěšoval jsem se. Aspoň protentokrát bych do kolektivu zapadl zcela určitě.

„Ischemická choroba srdeční,“ povídám nesměle, a to jsem asi neměl, pomyslel jsem si v první chvíli, protože můj hlas, který po celou dobu diskuze odpočíval, každého překvapil. Avšak paní doktorka jak politá živou vodou najednou ožila a hned po mně byla sháňka.

„Kdo to řekl, kdo to řekl?“ hledala mě v hloučku studentů a já se začal skrývat a připravovat se k útěku. Moji pochechtávající se kamarádi mě však nezklamali a zcela nemilosrdně mě odzadu posouvali vstříc k očekávanému ortelu. Hodní, opravdu hodní kolegové, když na to přijde. Tak takhle přesně já říkám situaci všechno nebo nic, přičemž tušení na obě strany jsem měl přesně padesátiprocentní.

„Výborně, výborně. Jak se jmenujete?“ neznalo nadšení doktorky mezí. Hrdina dne byl na světě a báječná minuta slávy taky. K nezaplacení!

Pak se mě nezvykle často, když si s něčím nevěděli rady, spolužáci-zákeřníci ptali na názor. Jenomže já pokaždé raději spěchal a neměl na ně čas. Asi jsem tou dobou nebyl příliš v oblibě a kdyby existovalo něco jako třídní žebříček popularity, patřilo by mi určitě poslední místo. Naštěstí jsem byl z interny brzy zkoušený a pletl si dohromady příznaky hypothyreózy a hyperthyreózy. Tak nějak dosti zásadní věci, které se ukecat nedají. Kdybych to měl k něčemu přirovnat, tak je to jako plést si včerejšek se zítřkem. Na výsost přínosné to bylo hlavně v tom, že jsem měl od dotěrných nabušených chytráků konečně svatý pokoj. Ne, nepodceňoval jsem se, bylo to v naprostém pořádku, já jsem jenom věděl, co je a není v mých studijních silách, a teď konečně jsem byl na svých. Už jsem to byl zase já. Metaforicky řečeno, v mých možnostech bylo držet

se z posledních sil posledního vagónu vlaku jednou bolestivou rukou a to ještě na ztrouchnivělém provazu dvacet metrů dlouhém.

Samozřejmě, měl jsem i chvíle, kdy jsem se snažil a perilil v tom úspěšném smyslu slova, ale opravdu jich nebylo mnoho. Právě proto si je pamatuju tak dobře. Určitě do nich patří i ta chvílka, kdy jsem sice nic nevěděl, ale aspoň se vhodně tvářil. To mě jedna přednášející paní doktorka najednou položila otázku, které jsem ani nerozuměl.

„Jak to, jak to? Vy neznáte odpověď?“ hróóózně moc se divila bioložka.

No neznal jsem, nedivil jsem se naopak ani trochu já.

„Ale když vy vypadáte, jako že tomu rozumíte,“ zkonstatovala velice zklamaně a já si na nose poposunul brýle.

Od té doby je nosím na zápočty a zkoušky stále. Vždyť já na ni civěl skrz ty brýle jenom proto, abych tu mladou, hezkou přednášející tvářičku viděl co nejostřeji.

Zaujal jsem jednou i při hodině chemie, kdy jsem na dotaz, co je to nanismus, odpověděl podle mě poměrně správně. Že je to porucha somatotropního hormonu, kterého se člověku odněkud (to sice chtěla paní doktorka i podrobněji vysvětlit, ale ze mě to ani při její velké snaze nevymáčkla) jaksi nedostává, takže se člověk stává a zůstává malým a malým... Jednoduše neroste. No a abych tu syrovost probírané látky poněkud opepřil, snažil jsem se o pobavení. Kdepak, nedoplnil jsem tak, jak pravil klasik, že se člověk stává menším a ještě menším, třebaže by tato tuctová odpověď většinového vtipálka určitě napadla nejdřív a nejsnadněji. To já měl namířeno o stupínek výš a s klidem olympijského pistolového střelce povídám, že všichni tihle malí človíčkové, totiž nanisté, mají uplatnění v cirkusovém průmyslu. Dva, možná tři kolegové pochopili a decentně se zasmáli, ale co je to proti většině. Podle početných ksichtů okolo jsem usoudil, že je v ten moment napadlo něco o totálním debilovi a tomu, jak vidno, není rady ani pomoci. Ale ono to se mnou přece jenom tak černobíle nebylo. Zkoušku z chemie jsem na rozdíl od některých posměvačných ksichtíků udělal hned napoprvé.

Poněkud konsternován jsem se cítil hned v prváku na prvních hodinách praktických cvičení z fyziky. Cosi jsme dělali a v návodu pokusu stálo, že máme výsledek odečítat. A já pořád nevěděl, co od čeho odečítat. Pořád jsem hledal nějakou druhou hodnotu a tu bych potom odečetl od té první nebo naopak. Pět minut do konce a já měl pořád výsledky jenom jedny. Kouknu vedle, a oni je měli téměř stejné. To jsou ale blbci, myslím si já, vždyť oni ten výsledek neodečetli taky. A navíc se domnívají, že už jsou

hotoví, vtipálci jedni! Nechápu. No prostě, nikdo mě nepřesvědčí, proč se říká odečítat, když se nejedná o žádné odečítání něčeho od něčeho, ale o pouhopouhé zapsání dosaženého výsledku. Prapodivné to odečítání.

Tato zkušenost mě možná měla nakopnout, abych z medicíny utekl co nejrychleji, leč nestalo se. Já když se ale do něčeho dám, tak se do toho zakousnu a snažím se vydržet a nepustit. Jestli to bylo dobře nebo ne, to opravdu nevím, hlavně z toho důvodu, že nejsem věstec a údajem, jak moc bych byl prospěšný v oboru zcela jiném proto neposloužím.

Stalo se totiž to, že už při prvních hodinách anatomie jsem skládal básničky, psal povídky a na učení měl, samozřejmě až po kopané a tenisu, vždycky dost času. To se ještě dalo zvládnout, ale běda, když se mi tam náhodou připletla nějaká dívenka. Den se nedal natáhnout a já měl skutečné problémy. Inu, potíže jsou tu od toho, aby se řešily, takže jsem se před Vánoce dostavil na důležitý zápočet z anatomie s naprosto nulovou znalostí a naděлил tak paní doktorce pro ni na první pohled zcela neřešitelný problém. A předvánoční dárek zároveň.

„Víte, abych mohl postoupit do druhého pololetí, ten zápočet ze svalů dolní končetiny nutně potřebuju,“ povídám jí jasně.

„Stačí, abyste mi ho jenom napsala, víte? Na horách totiž napadl sníh, takže si musím zalyžovat. Ale nebojte se, slibuju vám, že po večerech se tu dolní končetinu učit určitě budu. No a až přijedu, vyzkoušíte mě a budu to umět,“ dokončil jsem své přání ve vši stručnosti a upřímnosti. A naivnosti.

Jestli doted' nevíte, co je to mít hubu dokořán, tak vaše škoda, že jste nebyli tehdy při tom. Že byla paní doktorka překvapená, to by bylo slabé slovo. Když jsem o mém rozhodnutí jít si bez jakýchkoli znalostí pro anatomický zápočet povídal předem klukům, říkali mi sice, že jsem se zbláznil, ale já jim nevěřil. Opravdu mi to až tak moc utopistické nepřišlo. Vždyť chci jen předem něco, co jsem slíbil později do slova a do písmene splatit. Normální kšeft úplně na férovku, půjčka na čestné slovo, kterou splatím i s úroky. Ovšem teď, s patřičným časovým odstupem jsem ochoten připustit, že to trochu šílené možná i bylo. Zvláště když si ještě po tolika letech velice zřetelně vybavuji učebnicovou názornost huby dokořán té hodné paní doktorky.

Mé přání sice chvíli rozcházela, ale teple oblečeného s lyžemi u dveří mě vyloženě nechtěla nechat stát dlouho. Ať jí prý řeknu aspoň povrchovou svalovou skupinu s jejími úpony a můžu jít. Ale to mně ani sobě dělat nemusela. Ušetřila by si další nevěřicný údiv nad tím, že znám jenom

musculus quadriceps femoris, a tak mohla klidně žasnout dál. Proboha, vždyť jste chodil na přednášky a na praktika taky, já si vás pamatuju, tak jak je možné, že nic nevíte? Poslouchal jste mě vůbec? Aspoň někdy?

Co jsem jí na to měl říct? Odvolávat se na špatnou paměť, kterou máme v rodině? Co tedy potom dělám na medicíně? Rovněž hbitě jsem usoudil, že povídat jí o básnické a literární tvorbě během přednášek a o tom, že mrtvolý nemám rád a raději jsem se díval na pozadí sličných kolegyně u pitevního stolu stojících, nebude zrovna to, co by ráda slyšela. Tak jsem jenom krčil rameny a jako důsledek toho, že to přece jenom nebude tak jednoduché, jak jsem si dětinsky myslel, jsem si rozepnul bundu. Doopravdy mi bylo horko a doufal jsem, že hůř snad ani už být nemůže.

Asi proto, že nechtěla riskovat moje přehřátí organismu, jsem se jí nakonec zželel a tak jsem zápočet do indexu falšovat nemusel. Navíc mě překvapila návrhem, ať se na celou dolní končetinu vykašlu a raději ať se s předstihem naučím svaly končetiny horní a nemám tak při dalším zápočtu obdobné potíže. S učením studentů na horách má asi bohaté zkušenosti. Poděkoval jsem jí mnohokrát a z Karlovy Studánky poslal pohled. To se přece sluší, no ne? Pravému podpisu v indexu nemohli sice kolegové medicí dlouho uvěřit, ale to byl, bohudík, jenom jejich problém. Já ten svůj vyřešil a tak hurá na hory!

No jo, teď už jenom studentské vzpomínky, čirá minulost. Teď jsem pan doktor. To bude mít Šárka radost. Její sestra Lenka určitě taky, ale na velkou oslavu to spíš nevypadá. Všechno to je takové jakési hodně a dlouho tahané, jestli mi rozumíte. Byl to očekávaný opravný termín a neúspěch se jaksi nepřipouštěl. Vždyť i místo v nemocnici, kde mi umožní absolvovat takzvané předatestační kolečko, mám už zařízené. Jeho smysl spočívá v tom, že na různých odděleních strávím vždy předem určenou dobu. Nejvíc z toho, přibližně po půl roce, se budu potulovat na interně a chirurgii. Nevynechám ani měsíc na psychiatrii, a rozhodně nerad bych šel ve šlépějích již bývalého ministra zdravotnictví MUDr. Davida Ratha, který si kdysi několik dní stáže právě v tomto oboru dovolil s naprosto klidným svědomím vynechat a jen tak přičíst. Jaké těžkosti pak měla paní primářka psychiatrie, která na to upozornila, raději snad ani nevědět. Jednoduše, jsou mezi námi. Ne mimozemšťané, ale někdo mnohem nebezpečnější. Ti druzí z rovných a rovnějších.

Brrr, čestnost je ta tam. Na to by mi mohl pomoci jedině pomatně ztřeštěný humor herečky a moderátorky Kateřiny Hrachovcové, teď už Herčíkové. Tak jako ji mnoho lidí nemusí, já mezi ně rozhodně nepatřím. Je správně praštěná, umí se nádherně šklebit, usmí-

vat, je naprosto osobitě svá. Nezapomenu na to, jak jsem se z ní při jedné Snídani s Novou málem podělal smíchy. Představte si naprosto seriózní rozhovor jejího kolegy s lékařem protialkoholní léčebny o vážných následcích nadměrného pití alkoholu, když vtom se za nimi v pozadí objeví ona – vláčná, sem a tam se motající Kateřina s lahví alkoholu v ruce. To ve scénáři rozhodně nebylo, za to bych dal klidně i ruku do ohně. Naprosto super, nádherně stfelená Hrachůvko!

Jak tak po různých odděleních kolečkují, rok s rokem se sešel a byl pryč a další k tomu nemá daleko. Už nebydlím u Šárky, ale tak jako těsně před státnicí na ubytovně poblíž nemocnice, kam budu dojíždět na kole nebo docházet pěšky. Šárka mi sice nabídl, že můžu ve vile u nich zůstat i dál, ale já potřeboval klid na učení. Sice jsem se dlouho rozmýšlel, ale na opravné státnici mi záleželo určitě víc než na tom, abych Šárku viděl dennodenně. Tak to prostě je a pochopila to. Musela. Od bydlení na nemocničních kolejích mě neodradila ani zkušenost kamaráda, který mě informoval o děvách, které s námi ubytovnu sdílejí. S jednou takovou se právě on jednou domluvil na společném běhání a že si pro ni přijde. On ve sportovním, ona v oblečení, které mělo do cvičebního asi tak daleko, jako anakonda na post tkaniček do bot. Na zemi uprostřed pokoje se tam před ním s lahví v ruce svíjela jak omotávka na tenisovou raketu a že prý na běhání je už pozdě, že se jí už nikam nechce. Na Karlův kompromis, že si po běhu láhev otevřou, nereflektovala. Jenomže Karel byl sportovec a zrovna v období, kdy byl do běhání naprostý magor, takže smůla a odešel běhat sám. Udělal rozhodně dobře. Jednoduše to na něj zkoušela. Příště by si na něj vymyslela něco jiného a to by byl začátek konce.

Šárčina sestra Lenka se právě zotavovala z transplantace plic. Trpí cystickou fibrózou a riskantní operací si vysloužila prodloužení vlastního života. Neměla to ale vůbec snadné a zadarmo už vůbec ne. Ale jak už je pro Lenku typické, umí bojovat. Po transplantaci se však přidaly komplikace, pět dní byla v umělém spánku a hrozila jí i transplantace jater. Řeknu to naplno – už jsem se jí chystal jít na pohřeb. Ale ona mi to neudělala. Jak je pro ni typické, vylízala se z nejhoršího. Zase, a doufám že ne naposled, kdyby snad opět přišla krize.

Zato s Šárkou je sranda pořád a doufám, že stále bude. Nevím, čím to, ale jak jsem poznal všechny ty její kamarádky s lupénkou, všechny do jedné jsou více či méně nejenom dobrými bavičkami, ale i charakterově na výši. Jak to poznám? Stačí mi k tomu jenom